

De opstanding uit de doden

Vraag: Wat is de betekenis van Filippi 3:11: 'om op de één of andere wijze te mogen komen tot de opstanding uit de doden'?

Antwoord: Het vurig verlangen van de ware Christen gaat altijd uit naar de heerlijkheid van de opstanding. Het maakt voor hem niet uit hoe hij die heerlijkheid zal bereiken. Hij verlangt ernaar de heerlijkheid 'op de één of andere wijze' te bereiken.

Misschien heeft de vraagsteller moeite met de enigszins voorzichtige formulering in dit vers: 'om ... te mogen komen', alsof er een zekere twijfel in het hart van de apostel zou leven aangaande de vraag of hij wel veilig bij het einddoel zou aankomen. We geloven echter niet dat hij daaraan dacht. De gedachte is eenvoudig deze: hij had het einddoel vóór zich, en hij haastte zich met vurig verlangen daarheen. Zijn blikveld en zijn gedachten waren ermee vervuld, zijn hart had zich erop gezet, en de wijze waarop hij het zou bereiken was voor hem in feite niet van belang.

Het is misschien wel belangwekkend te zien dat het woord dat hier met 'opstanding' is vertaald, voor zover wij weten alleen in dit gedeelte voorkomt. Het betekent eigenlijk 'opstanding van tussen uit'.

Het woord 'anastasis' (opstanding) komt ongeveer tweeënveertig maal voor in het Nieuwe Testament, en wordt gebruikt om heel algemeen het begrip 'opstanding' aan te duiden. Maar het woord dat hier in Filippi 3:11 wordt gebruikt ('ex-anastasis', dat wil zeggen 'uit - opstanding'), is verbonden met de uitdrukking in Markus 9:10: 'uit de doden opstaan'. De discipelen hadden geen problemen met de gedachte aan de opstanding als zodanig, aangezien elke orthodoxe Jood daarin geloofde. Maar een 'opstanding van tussen de doden uit' was iets geheel vreemds voor hen. Vandaar dat ze zich onder elkaar afvroegen wat het was: 'uit de doden opstaan' (Markus 9:10).

Welnu, de eigenlijke hoop van de Christen is niet slechts 'de opstanding van de doden', maar de 'opstanding uit de doden' (of: 'de opstanding van tussen de doden uit'). Dit is een zeer wezenlijk verschil. Deze gedachte maakt het idee van een algemene gelijktijdige opstanding van alle doden tot een volslagen onmogelijkheid. Te spreken over een opstanding uit de doden (of: van tussen de doden uit) toont overduidelijk aan dat niet alle doden tegelijkertijd zullen opstaan. Openbaring 20:5 leert ons dat er duizend jaren liggen tussen de eerste en de tweede opstanding.

Maar het is van belang te zien dat het woord dat de apostel hier gebruikt om de opstanding aan te duiden die hij verwachtte, op zich reeds geheel verschillend is van het woord dat normaal gesproken wordt gebruikt om in het algemeen de gedachte aan de opstanding aan te duiden. Waarom gebruikt de apostel een ander woord? Eenvoudig omdat hij iets bijzonders bedoelde en daarom een bijzonder woord gebruikte; een woord dat, zoals wij reeds hebben gezegd, alleen in dit ene vers voorkomt.

Het is zeer ernstig eraan te denken dat degenen die de Heer toebehoren, zullen opstaan uit hun graven en de stoffelijke resten zullen achterlaten van hen die in hun zonden gestorven

zijn en nog duizend jaar langer zullen vergaan. Deze gedachte mag dwaasheid lijken voor de natuurlijke mens, maar de Schrift leert dit, en dat is geheel en al genoeg voor de Christen.

De opstanding van hen die tot de Gemeente behoren, zal plaatsvinden volgens hetzelfde beginsel en deelhebben aan hetzelfde karakter als de opstanding van Christus Zelf. Het zal een opstanding uit de doden zijn, dus van tussen de doden uit. Geve de Heer dat onze harten gericht zijn op dat heerlijke einddoel!

C.H. Mackintosh.